

FINALITY OF ACTS ON THE ADMISSIBILITY OF THE LAWSUIT. SOME PRINCIPAL ISSUES.

Assoc. Prof. Dr. Petar Bonchovski

Faculty of Law, Department of Private Law

“Angel Kanchev” University of Ruse;

Institute of the State and the Law

- Bulgarian Academy of Sciences;

E-mail: pbonchovski@uni-ruse.bg

Abstract: *The problems of the non bis in idem rule/res iudicata are central for the theory and practice of civil procedure. Bearing this in mind, it is to be established that the issues of the finality of the acts/orders/decrees of the court aimed to decide upon the admissibility of the lawsuits. This is due to the fact that in the national doctrine and practice is applied the view that res iudicata relates solely to judgments on the subject-matter. The aim of the report is to address some hypotheses which might request a re-thinking of this legal construction.*

Keywords: *res iudicata, finality, non bis in idem, admissibility, lawsuit, legal effect.*

ВЪВЕДЕНИЕ

Задачата на доклада е да са постави начало на дискусия по някои принципни въпроси на последиците на актовете, с които съдът се произнася относно допустимостта на предявения иск. Основната цел при това не е да се навлезе в задълбочена дискусия по съдържанието и конкретните разрешения, предоставени от вече установените теоретични и практически постулати. Техен коментар е неизбежен, но считам за по-важно конкретната тема да се постави в светлината на политико-правния въпрос относно необходимостта от предвидимост и последователност на произнасянията на съдилищата по частноправни спорове. В тази връзка ще бъдат представени и някои развития в съдебната практиката, които са особено тревожни сигнали.

ИЗЛОЖЕНИЕ

Понастоящем без съмнение може да се приеме, че в националната правна доктрина е установено, че определенията по прекратяване на производството или по потвърждаване на законосъобразността на предявения иск нямат природата на процесуални решения¹³⁷. В сравнителноправен¹³⁸ и историкоправен аспект процесуалните решения представляват актове на съда, с които актове не се разрешава материално правния спор (срв. чл. 252 ГПК), с който органът е пряко сезиран, а се решава въпроса относно законосъобразното предявяване на правото на иск като след произнасянето се прилага правилото *non bis in idem*, т.е. формира се непререшаемост/*res iudicata* (сила на пресъдено нещо в националното право) по разгледания и разрешен процесуален въпрос.

¹³⁷ Сталев, Ж. Сила на пресъдено нещо в гражданския процес. С.: Наука и изкуство, 1959, с. 330-336. Сталев, Ж., А. Мингова, О. Стамболиев, В. Попова, Р. Иванова. Българско гражданско процесуално право. 10-то допълнено и преработено издание, С.: Сиела, 2020, с. 171-172, 329.

¹³⁸ Например в С-456/11 изрично се приема, че процесуалните решения се ползват с *res iudicata*. Теорията на проф. Ж. Сталев е съгласно националното законодателство и съществуват значителни разлики с други юрисдикции, макар в основата да е непререшаемостта. Срв. разработките при Barnett. P. *Res judicata*, Estoppel, and Foreign Judgments, Oxford University Press, Oxford, 2001; Bower, S, Turner, A. & Handley, K. *The Doctrine of Res Judicata*, Butterwords & Co (Publishers), 3rd Ed., London-Edinburgh-Dublin, 1996; Гурвич, М. Судебное Решение. И. Юридическая литература, Москва, 1976; Rosenberg, L., Schwab, K. H. und Gottwald, P. *Zivilprozeßrecht*, C. H. Beck Verlag, 16. neubearbeitete Auflage, München, 2004; Bosch, W. *Rechtskraft und Rechtshängigkeit im Schiedsverfahren*, J.C.B. Mohr (Paul Siebeck), Tübingen, 1991; проф. Б. Яновски също излага своя теоретична конструкция: вж. следв. бел.

Въпросът се поставя особено отчетливо при актовете, с които производството се прекратява – съдът не разглежда и не разрешава материално правния спор, а ако намери, че искът е незаконосъобразно предявен, прекратява производството с нарочен акт (чл. 274, ал. 1, т. 1 ГПК), чието произнасяне е само относно процесуалния спор, но решава съдбата на делото (макар, че понякога спорът по допустимостта на иска може да зависи от произнасяния по материални правни въпроси по същество, които може да са много по-сложни от самия процесуален въпрос, като например хипотези на оспорвания на правния интерес и др.).

Приема се е в тази връзка, че към тези актове се прикрепя правна последица, която осигурява финалния характер на произнасянето. Последицата би представлявала сила на пресъдено нещо, защото въпросът за законосъобразното упражняване на правото на иск е част от постановленията на самото съдебно решение по съществото на спора¹³⁹. Когато постановява решение по същество, съдът окончателно се произнася и по правото на иск, било изрично, когато е необходимо да се разгледа спор относно това право, било мълчаливо, когато нито страните повдигат този спор, нито съдът намира пречки пред хода на делото и затова разглежда и разрешава материалноправния спор без да се произнася изрично по спорове относно съдбата на правото на иск.

Тези виждания следва да се поставят в светлината и на обстоятелството, че гражданското производство е динамичен фактически състав¹⁴⁰, при който решението образно казано поглъща/инкорпорира цялата извършвана досега процесуална дейност¹⁴¹, включително произнасянията относно правото на иск, срещу които страните могат да се защитават само по реда на чл. 253 ГПК, респективно при обжалване на решението, когато тези произнасяния са се превърнали в пороци на самото решение. Следователно може да се твърди на първо място, че когато решението по същество влезе в сила, би се формирала непререшаемост по споровете относно правото на иск, произнасянията по които не подлежат на самостоятелен контрол.

По тази логика сила на пресъдено нещо може да се прикрепи на второ място, и когато тези актове подлежат на самостоятелно обжалване (чл. 274, ал. 1, т. 1 и т. 2 ГПК), т.е. когато се е развило така нареченото производство относно производството (по обжалване определения относно законосъобразното упражняване на правото на иск), или когато подобни, подлежащи на обжалване определения, не бъдат обжалвани. В това производство по допустимостта на иска се решава целенасочено само въпроса за правото на иск, който иначе би бил част от решението по същество. След като при произнасяне в решението по същество се постига непререшаемост, по аргумент от по-силното това следва да стане, и когато въпросът се решава предварително по пътя на самостоятелното обжалване.

Не би имало затова значение за настъпване на последицата, че постановяването на окончателния акт става по реда на самостоятелното обжалване. Макар и отделно производство, този ред е предвиден не сам за себе си, а за да може да се постигне яснота относно правото на иск на един по-ранен етап, без при това попътно да се извърши цялата дейност по разглеждане на спора по същество. Това ще е редът, когато съдът е вече прекратил делото (чл. 274, ал. 1, т. 1 ГПК), или когато въпросът относно допустимостта е от естество, чиято значимост и/или потенциална сложност налагат една предварителна проверка дори и без да е прекратено основното производство (чл. 274, ал. 1, т. 2 ГПК и вж. напр. чл. 15, ал. 2 ГПК, вкл. и във връзка с чл. 8, ал. 1 ЗМТА¹⁴², чл. 28 КМЧП)

Както се посочи, сегашните възгледи по този въпрос са коренно различни. Съвсем наскоро становищата в тази насока бяха синтезирани с оглед на настоящите проблеми при

¹³⁹ Силяновски, Д. Процесуални решения и тяхната законна сила. – С.: Правна мисъл, 1962, № 3, стр. 6-10. Яновски, Б. Актове, подлежащи на преглед по реда на надзора по граждански дела. – С.: Наука и изкуство, 1965, стр. 120-189 и цитираните в посочената статия по бел. 1 трудове.

¹⁴⁰ Сталев, Ж. Производството като динамичен фактически състав. – Годишник на Софийския университет, том LVI, Юридически факултет. С.: Наука и изкуство, 1965.

¹⁴¹ Определенията по хода на делото обуславят съдържанието и валидността на решението по същество – Сталев, Ж. Пак там, стр. 122-123.

¹⁴² Желязкова, В. Арбитражът като способ за решаване на имуществени спорове. С.: Нова Звезда, 2019, стр. 153-154 и цитираната там съдебна практика.

проверката на допустимостта при частичните иски и при отчитане на последната тълкувателна практика¹⁴³. Изводите в тази статия ще имаме привилегията да ползваме наготово. Само за пълнота за целите на настоящия доклад можем да сведем аргументите срещу формирането на сила на пресъдено нещо до два основни момента: i) след като въпросът за правото на иск се разглежда и разрешава в мотивите на съдебното решение, относно него не може да се формира сила на присъдено нещо, защото тя действа само относно диспозитива на решението; и ii) разпоредбата на чл. 278, ал. 3 ГПК постановява, че определение по частната жалба е задължително за долустоящия съд, т.е. *prima facie* не е задължително за други органи.

Тези въпроси са били разглеждани и в съображенията по т. 6 на Тълкувателно решение №7/2014 от 31.07.2017 г. по тълк. д. № 7/2014 г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на ВКС. То съвсем не е издържано в изказа и изводите си. Например в решението изрично се приема на стр. 22, че непререшаемостта е правна последица на силата на пресъдено нещо (която сама по себе си е правна последица, а непререшаемостта е нейна съставна част, съгласно теорията на проф. Ж. Сталев) и др. Така или иначе, сравнително ясно е посочено, че определенията по прекратяване на производството не се ползват със СПН (освен определението при отказ от иска – чл. 233 ГПК).

Същевременно обаче изрично се посочва становището сред част от съдиите във ВКС, че макар и да не разрешават материалноправен спор със сила на пресъдено нещо, определения по прекратяването имат сходни правни последици с тези на влязлото в сила решение (стр. 18). Също така се приема изрично, че при тези определения, след влизането им в сила, спорът за процесуалната недопустимост на съдебното производство не може да бъде пререшаван (*non bis in idem* – стр. 19). Но се допълва, че тъй като при прекратяване на делото, не се разрешава правния спор, то правото на иск не се погасява и няма пречка пак да се предяви идентичен иск. Съответно този иск подлежи на самостоятелна проверка относно допустимостта.

Ако се приложат тези съображения в тълкувателното решение, може да се направи извод, че с провеждане на проверката за допустимост на производството съдът не следва да повтаря обаче предходната проверка за процесуална допустимост, в резултат на която е било постановено предходното определение за прекратяване на съдебното производство, защото тя е фиксирана с непререшаемост, а наново се реализира служебно контрола за липсата на положителни или наличието на отрицателни процесуални предпоставки за допустимост на производството, които обаче не са обхванати от предходната проверка.

С други думи, ако производството е прекратено поради липса на представителна власт на процесуалния представител, при повторно предявяване на иска вторият съд следва да зачете предходното определение и да приеме, ако е представено същото пълномощно и се явява същия процесуален представител, че представителна власт няма. Непререшаемост ще се осигури като се приеме, че възможността да се повдига този спор е преклудирана за страните и съответно и съдът не може служебно да направи съответните искания и възражения. Ако е представено обаче ново пълномощно, същото ще се провери самостоятелно и ще се направи самостоятелен извод за правоотношението по представителство. Ще се проверят и всички други условия, свързани с новото предявяване на иска: заплащане на държавна такса, редовност на исковата молба и т.н.

Това е сравнително опростен пример, който рядко ще срещнем, защото в общия случай всяка страна ще предпочете да се съобрази с вече постановеното и ще предостави съответната представителна власт отново, ако изобщо е допуснала да не се поправи преди да бъде прекратено производството. Но при хипотези като подведомственост, арбитражна клауза, международна компетентност, трансгранична компетентност по граждански и търговски спорове в рамките на Европейския граждански процес и др. значението на непререшаемостта

¹⁴³ Градинарова, Т. и Стамболиев, О. „Правни определения на последиците по “:

<https://news.lex.bg/%D0%BF%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BD%D0%B8-%D0%BF%D0%BE%D1%81%D0%BB%D0%B5%D0%B4%D0%B8%D1%86%D0%B8-%D0%BD%D0%B0-%D0%BE%D0%BF%D1%80%D0%B5%D0%B4%D0%B5%D0%BB%D0%B5%D0%BD%D0%B8%D1%8F%D1%82%D0%B0-%D0%BF%D0%BE/>.

на подобни определения относно правото на иск изпъква много ясно по отношение на предвидимостта и правната сигурност в отношенията между страните.

Затова и се допуска самостоятелно обжалване на тези определения – целта е спорът да се разреши веднъж за винаги и страната да не стои в неизвестност дали например последната инстанция няма да прекрати производството, въпреки че първата е приела международна компетентност по съществото на спора и това не е било обжалвано. Подобна неизвестност е свързана и с натрупването на много разноски, изхабяване на ресурси от съдилищата и страните в хода по доказателствата и по същество, вероятност от изтичане на погасителната давност и прочее. Или с други думи, подчертаваме отново, задачата е да се осигури стабилност в отношенията на страните, където именно действа непререшаемостта, както и предвидимост в произнасянията на съда.

Въпросите на непререшаемостта на определенията биха повдигнали множество самостоятелни проблеми, свързани с границите на обективния и субективния обхват на последицата. Изследването им не е задача на настоящия доклад.

Ще обърнем внимание само на един специфичен проблем, който възниква от обстоятелството, че частта от тълкувателното решение относно правните последици на изследваните определения остана рудиментарна и неясна в общата картина. Стъпили на извода, че подобни определения не се ползват със СПН съдилищата приемат, че макар практиката на ВКС, според която съгласно чл. 278, ал. 3 ГПК, постановеното определение по частната жалба е задължително за долустоящия съд, това може лесно да се прескочи като се приложи правилото, че е служебно задължение на всеки съд да следи за спазването на съществени процесуални норми, обуславящи допустимостта на предявения иск и редовността на исковата молба.

Тоест, на практика под предлог, че следи за допустимостта на иска, се стига до извода, че низшестоящата инстанция няма никакъв ангажимент да спазва постановеното от висшестоящата, вкл. и от Върховния касационен съд. Например в производство по Определение № 346 от 09.05.2013 г. по ч. пр. д. № 1566/2013 г. на Върховен касационен съд, след първото произнасяне на ОС, с което прекратяването на производството се отменя и делото се връща за разглеждане, съдията в РС, комуто е върнато делото, си дава отвод и се сменя от нов съдия. Той преразглежда въпроса отново и прекратява. Това се потвърждава от друг състав на ОС и впоследствие от ВКС.

Първата и втората инстанция може би са решили, че след отвода и смяната на състава имат „нов“, а не долустоящ съд по смисъл на чл. 278, ал. 3 ГПК и понеже е нов състав, няма проблем пак да се прецени допустимостта по смисъла на общата практика. ВКС не влиза в тази главоблъсканица, която е несъстоятелна, но пък направо заявява, че няма пречка всеки първоинстанционен съд да пренебрегне определение на въззивната инстанция по обжалване прекратяването на делото, стига вътрешното му чувство да гласи, че правилното произнасяне е друго. В пълно противоречие с чл. 278, ал. 3 ГПК¹⁴⁴.

В поредица от актове също може да се наблюдават подобни еквилибристики, които използват обаче конструкцията, че щом според господстващата теория процесуалните решения не се ползват със СПН, въззивът може да провери отново допустимостта на иска по тези въпроси, дори и да има влязло в сила определение по частна жалба, защото то е задължително само за първата инстанция. А ВКС може да провери винаги, когато реши, без значение от предходни обжалвания.

В този смисъл са Решение № 117 от 19.08.2016 г. по гр. д. № 2011 / 2014 г. на ВКС, 1-во гр. отделение (тук СГС като въззивен съд по въззивна жалба е игнорирал определение на САС по частна жалба), определение № 4451 от 29.12.2022 г. по ч. гр. д. № 3650 / 2022 г. на ВКС, 1-во гр. отделение, определение № 119/11.07.2017 г. по ч. гр. д. № 2233/2017 г. на ВКС, II-ро г. о., определение № 489/05.10.2018 г. по гр. д. № 1527/2018 г. на ВКС, II-ро г. о. (определението

¹⁴⁴ Наистина произнасянето на първия състав на ОС е в противоречие пък с друга последователна практика и напълно обоснована практика, че отрицателен установителен иск за обявяване на погасени по давност публични държавни вземания е недопустим, но не следва вместо да се изпишат вежди да се вадят очите.

по допустимостта на въззивната инстанция е влязло в сила, но ВКС е решил да го преразгледа по реда на касационната жалба по същество).

В резултат без значение дали първата инстанция ще спазва, или не, чл. 278, ал. 3 ГПК въззивът по същество ще провери отново спорния момент, а ВКС може да поправи всяка инстанция, когато си реши, вкл. и касационната, стига решението да е обжалвано по същество. При това положение първата инстанция на практика няма причина да следи ще спазва ли чл. 278, ал. 3 ГП. Произнасянето на първата инстанция и дали спазва или не определението по въззивната жалба на практика остава без значение – все решава някоя от горните инстанции, стига решението да е обжалвано.

В крайна сметка и определението по частната въззивна жалба също остава без смисъл, както и определението на съда по въззивната жалба (ако пред въззива за първи път се повдига този въпрос), дори да е подлежало на самостоятелно обжалване, защото касационната инстанция може да не съгласна с никое от предходните произнасяния и да счете, че следва да се намеси по касационната жалба, дори и страните да са имали възможност да обжалват различните определения по реда на частната касационна жалба, но не са го направили.

Този подход напълно обезсмисля на първо място функцията на производството по частни жалби във връзка с допустимостта на исковата молба. Той противоречи на самия смисъл на съществуването на „производството относно производството“. Затова уредбата може да се счита на практика отменена от ВКС, ако тази тенденция се превърне в доминираща.

Използването на частните жалби ще предпоставя всъщност само безцелно разиграване на страните между инстанциите и трупане на разноски, защото както и да се произнесе първата инстанция, респ. въззивната, това няма да има значение до произнасянето на касационната инстанция (включваме и определението по допускане на жалбата за разглеждане при условията на чл. 280 ГПК). Може включително лесно да се види възможност за недопустим юридически пинг-понг, при който делото да се прехвърля между инстанциите, като всяка пререшава решението на предходната без да се стига до решение по същество.

Страната, която губи на процесуално основание делото (производството се прекратява) или счита, че то не следва да се гледа по същество, ще е принудена същевременно да обжалва с надежда да постанови продължаване на производството по материалноправния спор, респ. да се прекрати, но нито тя, нито другата страна ще имат някаква правна сигурност, че е имало смисъл от продължаване на делото, докато не се произнесе ВКС по реда на касационната жалба.

Още по-несъвместимо с принципите на правната сигурност и предвидимост ще е и обстоятелството, че след като най-сетне касационната инстанция се е произнесла и производството е прекратено, ако е подаден нов идентичен иск, то проверката по същите обстоятелства ще започне отново в първата инстанция (ако се следва докрай логиката на ВКС). И отново ще се приложат същите правила за обжалване и проверка.

В нашата правна действителност сме свикнали с подобни въртележки, но подобни разрешения започват да граничат с абсурда. Особено предвид, че световната тенденция е на концентриране на решаването на споровете в едно производство, изчерпването на фактическите и правни основания за спор между двете страни също в едно производство и постигане на правна сигурност и предвидимост.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Разбира се, не може по никакъв повод да се изключи правомощието нито на първата, нито на въззивната, нито на касационната инстанция самостоятелно да проверят законосъобразното предявяване на иска, без при това конкретния съдия да се смята обвързан от извършените действия на административния ръководител или от действия, извършени от друг съдебен състав (Определение № 346 от 09.05.2013 г. по ч.пр. д. № 1566/2013 г. на Върховен касационен съд).

Това следва обаче да се детайлизира при произнасяния от друг съдебен състав. Всеки съдия, вкл. и по реда на въззива и касацията по същество, може по собствен почин да провери

определенията, които са в обхвата на чл. 253 ГПК. Съвсем друго е положението по реда на чл. 274, ал. 1, т. 1 и т. 2 ГПК. Самото производство е създадено за да се постига сигурност на един по-ранен етап относно съдбата на правото на иск. Иначе неговата уредба няма смисъл.

Тази сигурност не може обаче да се постигне, ако съставите не са обвързани от тези определения. В тази връзка е възможен и анализ на разпоредбата на чл. 276, ал. 3 ГПК, която буквално гласи, че постановеното определение по частната жалба е задължително за долустоящия съд. Тази разпоредба изглежда всъщност излишна, защото всеки съд зачита актовете на другите съдилища, както и собствените си. Те са задължителни за него. Това е израз на общото правило на чл. 297 ГПК.

В резултат на това правило, дори и съдът да е прекратил делото и да не е съгласен с изводите на висшестоящата инстанция, че прекратяването е незаконосъобразно, той трябва да разгледа иска, щом определението на въззива/касацията е в този смисъл. Така, както не може да се откаже издаване на изпълнителен лист, дори и съдът по издаването да счита, че решението на съд по съществото на спора е незаконосъобразно. Не може да се пренебрегне по същата причина и съдебно решение, постановено по преюдициален въпрос и т.н. С други думи решението се прилага от всички държавни органи, вкл. съдилищата, а не се „коментира“. В този влезлите в сила актове на съдилищата са винаги задължителни.

Зачитането обаче не значи, че не може да се иска преразглеждане и пререшаване на спора от страната. Това е различно явление, което се регулира от разпоредбите на чл. 298-299 ГПК. Примерно изпълнителен лист в полза на кредитора ще се издаде, независимо, че поръчител оспорва наличието на главния дълг в последващо производство, по което той е страна (чл. 142 ЗЗД). За него правото на иск не е погасено. Изпълнителен лист срещу длъжника ще се издаде, вкл. и ако поръчителят успее да докаже, че договорът по главния дълг е примерно нищожен.

Самият длъжник е обхванат обаче от СПН и затова няма възможност да се противопостави на зачитането при издаване на изпълнителен лист, освен ако не разруши тази СПН по реда на извънредния способ за отмяна на влезли в сила решения. Тогава за него възниква отново възможността спора да се преразгледа и евентуално пререша (чл. 307, ал. 3 ГПК).

Не е така ситуацията с произнасянията по допустимостта на производството. В тази хипотеза съдът има разширени правомощия по проверка, като най-интензивни са те при абсолютните процесуални предпоставки – пълни служебни правомощия да повдига спора относно законосъобразността на упражняването на правото на иск (срв. разпоредбите на чл. 126 ГПК, 130 ГПК и др.), дори и когато страната бездейства. Така към задължението да се зачита определението, се наслагва и правомощието служебно да се повдига процесуалния спор вместо страната и така се упражняват процесуалните права на заинтересуваната страна. Именно тези възможности цели да изключи формулировката на разпоредбата на чл. 278, ал. 3 ГПК, постановявайки че определението е задължително за съда.

Това именно е формата на непререшаемост, която се цитира в тълкувателното решение, защото след като за съдът се забранява служебно да пререшава спора, при положение, че принципно разполага с тази възможност, на още по-силно основание това ще важи и за недоволната страна. Определението е задължително: то не само се зачита, но и правото на страната да се оспорва допустимостта на иска по разрешения с това определение въпрос е преклудирано. Тази непререшаемост няма собствена изрична регулация. Оттук изводът, че подобна липсва, защото ще се прилагат правилата на чл. 298-299 ГПК, т.е. ще се формира сила на пресъдено нещо е доста близък.

REFERENCES

Mateeva, Ek. Family law of the Republic of Bulgaria. VSU "Chernorizets Hrabar". Varna. 2010, p. 322 – p. 323 (*Матеева, Ек. Семейно право на Република България. ВСУ "Черноризец Храбър"*. Варна. 2010, с. 322 – с. 323);

Сталев, Ж. Сила на пресъдено нещо в гражданския процес на Р България. С.: Сиела, 2007

Сталев, Ж., А. Мингова, О. Стамболиев, В. Попова, Р. Иванова. Българско гражданско процесуално право. 10 прераб. и доп. изд. С.: Сиела, 2020

Желязкова, В. в: Арбитражът като способ за решаване на имуществени спорове. С.: Нова Звезда, 2019

Силяновски, Д. Процесуални решения и тяхната законна сила. Правна мисъл, 1962, №. 3

Яновски, Б. Актове, подлежащи на преглед по реда на надзора по граждански дела. – С.: Наука и изкуство

Стамболиев, О. и Градинарова, Т. Правни последици на определенията по допустимостта на исковото производство.

<https://news.lex.bg/%D0%BF%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BD%D0%B8-%D0%BF%D0%BE%D1%81%D0%BB%D0%B5%D0%B4%D0%B8%D1%86%D0%B8-%D0%BD%D0%B0-D0%BE%D0%BF%D1%80%D0%B5%D0%B4%D0%B5%D0%BB%D0%B5%D0%BD%D0%B8%D1%8F%D1%82%D0%B0-%D0%BF%D0%BE/>